

ΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΣΙΜΕΝΟΝ

Το κεφάλι ένος ανθρώπου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. — 'Ο αστυνόμος Μαιγκρέ, κατόπιν συνεισησεως με τον άνακριτή Κομελιώ, διευκόλυνε την άπόδρασι από τις φυλακές της «Σαντέ» του 'Ιωσήφ 'Ερτέν, ό οποίος έχει καταδικασθή εις θάνατον ως δολοφόνος της 'Αμερικανίδος κ. Χέντερσον και της καμαριέρας της. Μετά την άπόδρασι, ό Μαιγκρέ και τά όργανά του παρακολουθούν τον 'Ερτέν και τον βλέπουν νά ζητάη καταφύγιο σ' ένα έξοχικό πανδοχείο καί καπηλειό τή «Σιτανγκέτ», όπου και νοικιάζει ένα δωμάτιο. 'Ο Μαιγκρέ έγκαθι-

λας, με την όποια επικοινωνούσαν τά δυό πατώματα της «Σιτανγκέτ» νά παρουσιάζονται δυό πόδια. Στάθηκαν για μία στιγμή άκίνητα. 'Επειτα άρχισαν νά κατεβαίνουν ως ότου μία σιλουέτα παρουσιάστηκε όλόκληρη...

'Ηταν ό 'Ερτέν πού είχε ζυγνήσει, επί τέλους και είχε κατέβει κάτω.

Καθώς ό Μαιγκρέ παρακολουθούσε με τά κιάλια του τις κινήσεις του, είδε κοντά του, σ' ένα τραπέζι μία βραδυνή έφημερίδα, πού κάποιος πελάτης την είχε αφήσει εκεί.

Άμέσως γύρισε προς τον ένωμοτάρχη και τον ρώτησε:

— Πιές μου, Ντυκάς.. Διάβασες βραδυνές έφημερίδες; Είδες αν αναδημοσιεύουν την είδησι της «Ανεξαρτησίας»;

— Δέν διάβασα, άπάντησε ό ένωμοτάρχης. Μά σίγουρα θά την αναδημοσιεύουν, γιατί κατά κανόνα οι δημοσιογράφοι δέν μάς χωνεύουν και θέλουν διαρκώς νά μάς φέρνουν σε δύσκολη θέσι...

'Ο Μαιγκρέ έτρεξε γρήγορα στο τηλέφωνο και ζήτησε νά τον συνδέσουν με τή «Σιτανγκέτ».

Για πρώτη φορά από τό πρωί, ήταν νευρικός... Καταλάβαινε ότι η πρώτη φροντιδα του 'Ερτέν θά ήταν νά ρίξη μία ματιά στην έφημερίδα για νά δη τί έγραφε γι' αυτόν... Μά ένα τέτοιο πράγμα δέν έπρεπε νά γίνει...

— 'Εμπρός... 'Εμπρός!... έκανε ό Μαιγκρέ.

— Τι βέλετε; ρώτησε ό διευθυντής της «Σιτανγκέτ».

— Δόστε μου τον πελάτη σας πού σάς ζήτησα και προηγουμένως.

'Επειτα από μία στιγμή, ό Ντυφούρ θρυσκόταν στο τηλέφωνο.

— Άκου, Ντυφούρ! είπε ό Μαιγκρέ. Είνε μία έφημερίδα άπάνω σε κάποιο τραπέζι. Δέν πρέπει νά βρωπός μας νά τή διαβάση... Με κανένα τρόπο...

— Τι πρέπει νά κάνω;

— 'Ό,τι θέλεις!... Μά κάνε γρήγορα... Νά, ό 'Ερτέν κάθησε στο τραπέζι πού θρυσκεται η έφημερίδα... Ρίχνει τά βλέμματά του σ' αυτή... Γρήγορα!... Γρήγορα!...

Και ό Μαιγκρέ παράτησε τό ακουστικό κι' έτρεξε πάλι προς τό παράθυρο... Άν ό 'Ερτέν διάβαζε τό άρθρο, όλα όσα είχε κάνει με τόσες προσπάθειες, ό αστυνομικός, θά κατέρρεαν μέσα σε μία στιγμή...

'Εβλεπε τώρα άπέναντί του τον 'Ερτέν, ό όποιος είχε καθήσει στον πάγκο πού ήταν κατά μήκος του τοίχου και με τους δυό άγκωνες του στηριγμένους στο τραπέζι, κρατούσε τό κεφάλι του ανάμεσα στα χέρια του...

Τό γκαρσόνι είχε άποθέσει μπροστά του ένα ποτήρι με πιότη.

'Ο Μαιγκρέ είδε και τον Ντυφούρ, ό όποιος πήγαινε τώρα νά πάρη την έφημερίδα.

'Ο Μαιγκρέ παρακολουθούσε με τά κυάλια του τις κινήσεις του...

'Ο Ντυκάς, αν και δέν ήταν ενήμερος όλων των λεπτομερειών, είχε μανείψει χωρίς άλλο περι τίνος έπρόκειτο, γιατί είχε πλησιάσει τον προϊστάμενό του και εκύτταζε κι' αυτός από τό πα-

στά δυό από τά όργανά του, τους ένωμοτάρχας Ντυφούρ και Ζαντιέ, στο πανδοχείο και ό ίδιος νοικιάζει ένα δωμάτιο σ' ένα ξενοδοχείο, ακριβώς άπέναντι στη «Σιτανγκέτ». 'Εκεί δέχεται την έπίσκεψι του βοηθού του ένωμοτάρχου Ντυκάς, στον όποιο έχει άναθέσει κάποια άποστολή.

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου),

III

Η ΞΕΣΧΙΣΜΕΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

— Τι νέα; ρώτησε ό Μαιγκρέ.

'Ο ένωμοτάρχης Ντυκάς έσφιξε διακριτικά τό χέρι πού του άπλωσε ό προϊστάμενός του και κάθησε στην άκρη του κρεβατιού.

— Τι νέα; είπε. Μά τίποτε τό σπουδαίο... 'Ο διευθυντής της έφημερίδος «Ανεξαρτησία» μου έδωσε, έπειτα από πολλά βάσανα, την άνώνημη έπιστολή πού έλαβε σήμερα τό πρωί κατά τις δέκα, σχετικώς με την άπόδρασι του 'Ερτέν από τή «Σαντέ».

— Φέρ' την εδώ! είπε ό Μαιγκρέ.

'Ο ένωμοτάρχης του έδωσε τότε ένα χαρτί λερωμένο, γεμάτο μπλε μολυβιές και διαγραφές πού φανέρωναν ότι η ζήτησις της «Ανεξαρτησίας» είχε δημοσιεύσει την ίδια την έπιστολή, κόβοντας μερικές φράσεις της και συνδέοντας τις υπόλοιπες μεταξύ τους.

'Όπως παρατήρησε ό Μαιγκρέ, τό χαρτί ήταν ένα έπιστολόχαρτο, του όποιου είχαν κόψει τό επάνω μέρος για νά μη φαίνεται κάποια έπιγραφή πού υπήρχε τυπωμένη σ' αυτό.

— Βέβαια, είπε κι' ό Ντυκάς. Αυτό σκέφθηκα κι' έγώ άμέσως. Και τό σκέφθηκα άκόμη ότι κατά πάσαν πιθανότητα, η έπιστολή είχε γραφή σε κάποιο καφενείο. Ρώτησα μάλιστα σχετικώς τον γραφολόγο Μόερς, ό όποιος ισχυρίζεται πως ξέρει τό έπιστολικό χαρτί των περισσότερων καφενειών του Παρισιού.

— Και τί άνακάλυψε ό Μόερς;

— Άνακάλυψε ότι τό χαρτί είναι του «Καφέ-Κουπόλ» της λεωφόρου Μονπαρνάς. 'Ερχομαι κατ' ευθείαν από εκεί... Δυστυχώς, περνούν από τό κέντρο αυτό χιλιάδες πελατών κάθε μέρα και περισσότερα από διακόσια πρόσωπα ζητάνε χαρτί για νά γράψουν.

— Και τί λέει ό Μόερς για τον γραφικό χαρακτήρα της έπιστολής;

— Τίποτε άκόμα! Θέλει νά του την παραδώσω για νά την εξέταση κανονικά, με την άνεσί του...

'Ενώ μιλούσε με τον ένωμοτάρχη, ό Μαιγκρέ δέν άφηνε καθόλου από τά μάτια του τή «Σιτανγκέτ». Στο Ισόγειό της είχαν άνάψει φως κι' ό αστυνομικός μπορούσε νά παρακολουθή την κίνησι των πελατών. 'Ο Ντυφούρ ήταν πάντα εκεί, καθισμένος μπρος σ' ένα τραπέζι.

'Εξαφνα, ό Μαιγκρέ άνασκήρτησε.

Είχε δει, στο επάνω μέρος της στριφογυριστής σκά-

ράθυρο.

Ο Έρτέν, έξαφνα, με μια κουρασμένη κίνηση, άπλωσε το χέρι του, πήρε την εφημερίδα και την ανοίξε μπροστά του.

Η ειδησις που τον άφορούσε βρισκόταν ίαχα στην πρώτη σελίδα ;

Ήα την έβλεπε τάχα άμέσως ;

Κι' ο Ντυφούρ θα είχε τάχα άρκετή έτοιμότητα πνεύματος για ν' άποσοθήση τον κίνδυνο ;..

Ο Μαιγκρέ άμφέβαλλε αν ο κοιμψός και λεπτοκαμωμένος αυτός ένωμοτάρχης ήταν ο άνθρωπος που χρειαζόταν για την περίπτωση, σε μια ταύερνα γεμάτη άγροίκους έκφορτωτάς κι' έργάτες.

Ωστόσο, είδε να πλησιάζη τον Έρτέν και ν' άπλώνη το χέρι του προς την εφημερίδα. Χωρίς άλλο θα του είπε την στιγμή εκείνη :

— Συγγνώμη, κύριε, ή εφημερίδα είνε δική μου.

Ο δραπέτης ύψωσε τα ξαφνιασμένα μάτια του προς αυτόν. Συγχρόνως πλάκωσε με τα χέρια του την εφημερίδα.

Ο Ντυφούρ επέμεινε κι' έσκυψε για να την αρπάξη.

Ο Ντυκάς, πλάι στον Μαιγκρέ, έκανε: «Χμ!.. Χμ!..»

Κι' αυτό έφτανε !.. Πράγματι, ή σκηνή δέν άργησε να πάρη άλλη τροπή.

Ο Έρτέν σηκώθηκε άργά σαν ένας άνθρωπος που δέν ξέρει ακόμα τί πρέπει να κάνει...

Το άριστερό του χέρι έμενε γαντζωμένο στην άκρη της εφημερίδος, την όποια ο Ντυφούρ είχε αρπάξει από την άλλη άκρη.

Κι' έξαφνα ο Έρτέν άρπαξε με το άλλο του χέρι μια μπιτίλια του σιφόν που βρισκόταν σ' ένα διπλανό τραπέζι και με μια γρήγορη κίνηση την κατάφερε στο κεφάλι του νεαρού άστυνομικού.

Ο Ντυφούρ κλονίστηκε κι' έγειρε άπάνω στο πάγκο του μαγαζιού, σπάζοντας μερικά ποτήρια.

Τρεις πελάτες ώρμησαν έναντίον του Έρτέν, ένω δυο άλλοι έσπευσαν να συγκρατήσουν τον Ντυφούρ.

Χωρίς άλλο, θα έπακολούθησε όχλαγωγία γιατί ο ένωμοτάρχης Ζανθιέ που έκοβε βόλτες στην όχθη του Σηκουάνα γύρισε έξαφνα το κεφάλι του προς τη «Σιτανγκέτ» κι' άμέσως άρχισε να τρέχη προς τα εκεί.

— Γρήγορα !.. Τρέχα κι' έσύ έκεί !.. Πάρε ένα τσιξί !..

διέταξε ο Μαιγκρέ τον Ντυκάς. Ο Ντυκάς υπάκουσε χωρίς κανένα ένθουσιασμό, γιατί ήξερε πως θα έφτανε πολύ άργά...

Ο Έρτέν έντωμεταξύ πάλευε έναντίον εκείνων που τον συγκρατούσαν και φώναζε κάτι. Κατηγορούσε τάχα τον Ντυφούρ πως ήταν άστυνομικός ;

Πάντως, οι άλλοι τον άφησαν για μια στιγμή έλεύθερο...

...τε κι' εκείνος, έπωφελομένος της εύκαιρίας, έσπασε

τον ηλεκτρικό λαμπήρα με την μπιτίλια του σιφόν που δέν την είχε αφήσει ακόμα, θυθίζοντας την «Σιτανγκέτ» στο σκοτάδι...

Ο Μαιγκρέ είχε άπομείνει άκίνητος στη θέσι του. Μια λάμψις φάνηκε στη «Σιτανγκέτ» που έσβυσε άμέσως. Παρ' όλη την άπόσταση, ο άστυνομικός κατάλαθε πως δίχτης πυροβολισμός είχε ριχτή.

* * *

Μερικές στιγμές ατέλειωτες πέρασαν. Το ταξί που είχε πάρει ο Ντυκάς, άφου διέσχισε τη γέφυρα του Σηκουάνα, προχωρούσε με τινάγματα στον άπότομο δρόμο της άλλης όχθης. Βραδυπορούσε τόσο, ώστε, σε διακοσίων μέτρων άπόσταση από τη «Σιτανγκέτ», ο ένωμοτάρχης Ντυκάς πήδηξε καταγής κι' άρχισε να τρένη... Είχε άκούσει, φαίνεται, τον πυροβολισμό...

«Ένα διαπεραστικό σφύριγμα έφτασε τη στιγμή εκείνη ως τ' αυτιά του Μαιγκρέ : Κάποιος άπ' τους βοηθούς του — ο Ντυκάς ή ο Ζανθιέ— ζητούσε βοήθεια...

Συγχρόνως, στη «Σιτανγκέτ» ένα κερλί άναψε, φωτίζοντας μερικούς ανθρώπους που ήταν σκυμμένοι πάνω από κάποιου σώμα σωριασμένο καταγής.

Μα το θέαμα δέν φαινόταν καλά... Οι σιλουέτες, από τόσο μακριά και τόσο άσχημα φωτισμένες, δέν ξεχώριζαν μεταξύ τους.

Χωρίς να μετακινηθη από το παράθυρο, ο Μαιγκρέ τηλεφώνησε τώρα με φωνή θαθεία :

— Έμπρός !.. Άστυνομικό τμήμα της Γκρενέλ ; Στείλτε ά-

μέσως μ' ένα αυτοκίνητο μερικούς άνδρες γύρω από τη «Σιτανγκέτ»... Να συλλάβουν, αν προσπαθήσουν να φύγη, ένα άτομο ψηλού άναστηματος, με χοντρό κεφάλι... Άς πάρουν μαζί τους κι' ένα γιατρό...

Ο Ντυκάς είχε φτάσει πειά στη «Σιτανγκέτ». Το ταξί του που είχε σταθή μπροστά, έμπόδιζε το Μαιγκρέ να βλέπη ενα κομμάτι της σάλλας της.

Όρθιος σε μια καρέκλα, ο ιδιοκτήτης του μαγαζιού, έβαλε ένα νεο λαμπήρα στη θέσι του σπασμένου και το φως πλημμύρισε πάλι τη σάλλα.

Το τηλέφωνο του δωματιού του Μαιγκρέ κρουδούνησε τη στιγμή εκείνη. Ο Μαιγκρέ πήρε το άκουστικό κι' άκουσε μια φωνή να του λέη :

— Έμπρός ! ,Εσύ είσαι ;... Έδω άνακριτής Κομελιώ. Σου τηλεφωνώ από το σπίτι μου... Έχω γεύμα έδω άπόψε... Μα πριν πάω, ήθελα να με καθουχάσης λίγο...

Ο Μαιγκρέ σάπαινε.

— Έμπρός! Ξανακούστηκε ή φωνή του Κομελιώ. Μη διακόπτετε ! Έκει είσαι Μαιγκρέ ;

— Ναι... Ναι...

— Έ λοιπόν ; Μόλις σ' άκούω .. Διάβασες τις βραδυνές έφημερίδες ;.. Δημοσεύουν όλες σχόλια σχετικά με τις άποκαλύψεις της «Άνεξαρτησίας»... Ηομιζω πως θα ήταν καλό να...

Ο Μαιγκρέ, χωρίς να αφήση το άκουστικό, είδε άπέναντι στην άλλη όχθη του Σηκουάνα, τον Ζανθιέ να θγαίνει όρμητικά από τη «Σιτανγκέτ» και να τρένη μέσ' στο σκοτάδι σαν να κυνηγούσε κάποιον...

— Λοιπόν, όλα πάνε καλά ; ρώτησε ο Κομελιώ.

— Όλα πάνε καλά ! ούρλιαξε ο Μαιγκρέ πετώντας το άκουστικό.

Ο Μαιγκρέ ήταν πλημμυρισμένος στον ιδρώτα. Η πίπα του είχε πέσει καταγής και ή φωτιά της είχε άρχισει να καίη τον τάπητα.

Νευρικά πήρε πάλι το τηλέφωνο.

— Έμπρός ! Δόστε μου την «Σιτανγκέτ», δεσποινίς...

Έπειτ' από μια στιγμή, είδε την κίνηση που έκανε το κρουδούνημα του τηλεφώνου στη «Σιτανγκέτ».

Ο ιδιοκτήτης θέλησε να πάρη το άκουστικό, μα ο Ντυκάς τον έπρόλαθε.

— Έμπρός ; ρώτησε ο Ντυκάς. Ποιός έκει ;

— Έγώ, άποκρίθηκε ο Μαιγκρέ με φωνή κουρασμένη. Σας το έσκασε λοιπόν ;

— Μάλιστα... Δυστυχώς...

— Κι' ο Ντυφούρ τί κάνει ;

— Μου φαίνεται ότι δέν είνε σοβαρό πληγωμένος... Γδάρθηκε μόνο ένα κομμάτι του κρανίου του. Άν έλιποθύμησε καν...

— Ούραθουν σε λίγο εκεί άστυνομικοί από το τμήμα της

Γκρενέλ.

— Αυτό δέν θα χρησιμεύση σε τίποτε. Ξέρετε τα καταπότια έδω γύρω... Είνε άδύνατον σ' αυτήν την έρημιά να ξαναβρούμε τον δραπέτη.

— Πυροβόλησε κανεις έκει ;

— Ναι, ριχτηκε ένας πυροβολισμός... Μα δέν κατάρθωσα να έξακριθώσω από ποιόν... Ολοί έδω τα ένδον χαμένα... Φαίνονται μάλιστα σαν να μη κατάλαθε τί συνέβη...

Έκείνη τη στιγμή, φάνηκε ένα αυτοκίνητο, στην προκυμαία του Σηκουάνα. Στάθηκε εκεί μια στιγμή κι' άπόθεσε δυο άστυνομικούς, προχώρησε κι' έβγαλε δυο άλλους σ' άπόσταση έναντίον θημάτων πιό πέρα... Το ίδιο έξακολούθησε να κάνει ως την είσοδο της «Σιτανγκέτ».

Ήταν το αυτοκίνητο που έφερνε τους άστυνομικούς από τη Γκρενέλ.

— Τί πρέπει να κάνω, ρώτησε ο Ντυκάς τον Μαιγκρέ, ύστερ' από μια μικρή σιωπή.

— Τίποτε... Άργάναςε το κυνήγι του φυγάδος στην τύχη... Έρχομαι κι' έγώ έκει...

IV

«ΚΑΦΕ — ΚΟΥΠΟΛ»

Παρ' όλες τις δραστήριες αναζητήσεις τους, οι άστυνομικοί δέν κατάρθωσαν να ξαναβρούν τον Έρτέν.

Αυτό έκανε έξαλλο τον άνακριτή, ο όποιος άρχισε ένα άτε-

λείωτο κατηγορητήριο έναντιόν του.

Ο Μαιγκρέ, σ' όλο αυτό το οιασθημα, δέν σάλεψε καθόλου, δέν έκανε ούτε την παραμικρή κινήσι διαμαρτυρίας ή άνυπομονησίας.

Με τό πρόσωπό του σοβαρό άκουσε τόν κ. Κομελιώ ώς τό τέλος με σεβασμό και ταπεινότητα. Μονάχα κοκκινίζε λίγο τίς στιγμές πού ό άνακριτής δειχνόταν πιό σκληρός, πιό άπότομος.

Λεπτοκαμωμένος, νευρικός, άνήσυχος ό κ. Κομελιώ πηγαινοερχόταν στό γραφείο του και μιλούσε τόσο δυνατά ώστε, άσφαλώς, θά τόν άκουγαν και από τά άλλα γραφεία.

Κάθε τόσο άρπαζε ένα άντικείμενο, τό σάλεψε μερικές στιγμές και τό ξανάβαζε στή θέσι του, χτυπώντας το δυνατά.

Ο γραφεύς, στενοχωρημένος κύτταζε άλλοι. Κι' ό Μαιγκρέ, όρθιος, περίμενε, δεσπίζοντας του άνακριτού κατά ένα κεφάλι.

Τέλος ό κ. Κομελιώ σώπασε.

Κι' έπειδή ό Μαιγκρέ εξακολουθούσε νά μένη σιωπηλός, τόν ρώτησε :

— Μά επί τέλους δέν λέτε τίποτε ;

— Άνήγγειλα στους προϊσταμένους μου, ότι σέ δέκα μέρες θά ύποβάλω την παραίτησί μου, άν δέν κατορθώσω έντωμεταξύ νά συλλάβω τόν ένοχο, άπάντησε ό Μαιγκρέ.

— Δηλαδή νά ξαναπαίσης τόν 'Ιωσήφ 'Ερτέν ;

— Είπα νά συλλάβω τόν ένοχο, ξαναείπε ό Μαιγκρέ.

Ο άνακριτής αναπήδησε σαν διάβολος και φώναξε :

— "Ωστε εξακολουθείς ακόμα νά πιστεύεις ότι ό 'Ερτέν δέν δέν είνε ένοχος ;

Ο Μαιγκρέ δέν άπάντησε τίποτε. Κι' ό κ. Κομελιώ έπρόσθεσε :

— Είνε καλύτερα νά σταθούμε στό σημείο αυτό, γιατί άλλοιώς θά με κάνης έξω φρενών. "Οταν θά έχης τίποτε νεώτερο, τηλεφωνήσε μου.

Ο άστυνομικός χαιρέτησε, βγήκε έξω κι' άρχισε νά διασχίζει τους διαδρόμους του δικαστικού μεγάρου πού του ήταν πολύ γνωστόί.

Μά αντί νά κατέβη προς τό δρόμο, διευθύνθηκε προς τη σοφίτα του Μεγάρου των Δικαστηρίων όπου έσπρωξε την πόρτα του έπιστημονικού έργαστηρίου της άστυνομίας.

Τό θλίμμα του ήταν άφηρημένο κι' είχε τά χέρια του χωμένα στις τσέπες του έπανωφοριού του.

Από τή μιá γωνία του μεγάρου μέσα στό όποιο είχε μπη ό Μαιγκρέ, ένας νέος, άγένειος σχεδόν, ψηλός και ισχνός με μάτια μωπικά πού τά προστάτευαν χοντρά γυαλιά, τόν κύτταζε ξαφνιασμένος.

Απάνω στό τραπέζι αυτού του νέου ύπήρχαν φακοί κάθε μεγέθους, ξυδοτρες, λαβίδες, φιαλίδια μελάνης, καθώς και μεγάλη πλάκα πού την φώτιζε ένας δυνατός ηλεκτρικός λαμπτήρ.

Ο νέος αυτός ήταν ό Μόερς, σπουδαία ειδικότης στή μελέτη των χειρογράφων και των γραφικών χαρακτήρων. "Ηξερε πως αυτόν ακριβώς πήγαινε νά ιδή ό Μαιγκρέ. Και όμως ό άστυνομικός ούτε τόν κύτταζε καν και πηγαινοερχόταν σαν νά μην είχε κανένα σκοπό.

Τέλος ό Μαιγκρέ πήρε την πίπα του από τή τσέπη του, έβγαλε τό έπανωφόρι του, χασμουρήθηκε, και τέντωσε τους μύς του προσώπου του. "Αρπαξε κατόπιν μιá καρέκλα από τή ράχη, την τράβηξε ως τόν Μόερς, κάθησε σ' αυτήν καθαλληκευτά και είπε με τόνο στοργικό.

— Λοιπόν, μικρέ μου Μόερς, τί νέα ;

Ο Μαιγκρέ φαινόταν τώρα σαν νά είχε άπαλλαγή από κάποιο φορτίο πού βάραινε τους ώμους του.

— Λοιπόν, άποκρίθηκε ό Μόερς, πέρασα όλη σχεδόν την νύχτα μου μελετώντας αυτό τό γράμμα... Κρίμα πού τό έπιασαν ένα σωρό χέρια, κι' έτσι είνε αδύνατον τώρα ν' ανακαλύψη κανείς σ' αυτό δαχτυλικά άποτυπώματα...

— Δέν μ' ενδιαφέρουν τά δαχτυλικά άποτυπώματα, παρατήρησε ό Μαιγκρέ.

— Άκούστε, εξακολούθησε ό Μόερς, πέρασα σήμερα πολύ νωρίς ό ίδιος από τό «Καφέ-Κουπόλ», από τό κέντρο δηλαδή στό όποιο έγράφη τό άώνυμο αυτό γράμμα... Έξέτασα όλα τά καλαμάρια του... Τό ξέρετε βέβαια αυτό τό κέντρο... "Έχει πολλές σάλλες : τή σάλλα της μπυραρίας έν πρώτοις πού ένα τμήμα της γίνεται και ρεστωράν στις ώρες του φαγητού. "Επειτα τή σάλλα του πρώτου πατώματος... Κατόπιν την ταράτσα... "Έχει τέλος ένα μικρό άμερικανικό μπαρ άριστερά, όπου συγκεντρώνονται οι ταχτικοί πελάται του κέντρου...

— Ναι... ναι... τά ξέρω αυτά...

— Λοιπόν, ή μελάνη του μπάρ αυτού χρησιμοποιήθηκε για νά γραφή ή έπιστολή αυτή... Επίσης τό γράμμα γράφτηκε με τό άριστερό χέρι, όχι όμως από άριστερόχειρα, μα από κάποιον πού ξέρει ότι όλα τά γραψίματα του άριστερου χεριού μοιάζουν.

"Η άώνυμη έπιστολή πού είχε σταλή στην έφημερίδα «'Ανεξαρτησία», ήταν εκεί, άπάνω στην γυάλινη πλάκα, μπροστά στό Μόερς.

— Ένας πράγμα είνε βέβαιο, συνέχισε εκείνος, ότι ό άποστολεύς της έπιστολής αυτής είν' ένας διανοούμενος κι' ότι μιλάει και γράφει εύχερως πολλές γλώσσες. "Αν θέλετε νά σάς μιλήσω και σαν γραφολόγος, θά σάς πω ότι πρόκειται περί ανθρώπου έξαιρετικού. "Εν πρώτοις έχει αντίληψη πολύ άνωτέρα της μετρίας. Μά τό πιό περιεργο είνε ή θέλησις κι' ή άδυναμία, ή ψυχρότης κι' ή ευαισθησία πού ανακαλύπτω συγχρόνως στό χαρακτήρα του. Τό γράψιμο είνε άνδρικό... "Ωστόσο ανακαλύπτω σ' αυτό μερικά γράμματα πού νομίζεις πως τά έγραψε γυναίκα...

Ο Μόερς είχε γίνει ροζ από την εύχαρίστησί του καθώς μιλούσε για τά πράγματα αυτά πού άποτελούσαν την ειδικότητά του και την άγάπη του. Χωρίς νά θέλη, ό Μαιγκρέ χαμογέλασε έλαφρά και ό νέος ταραχθηκε.

— Ξέρω, είπε, ότι όλ' αυτά είνε πολύ καθαρά κι' ότι ένας άνακριτής δέν θά είχε την ύπομονή νά μ' άκούση ως τό τέλος... Και όμως... Θά στοιχημάτιζα, άγαπητέ μου Μαιγκρέ, ότι ό άνθρως πού έγραψε αυτή την έπιστολή είνε πρυσβεβλημένος από μιá σοβαρή άρρώστεια και τό ξέρει... "Αν την είχε γράψει με τό δεξί του χέρι, θά μπορούσα νά σάς πω περισσότερα. "Α! Ξέχασα μιá λεπτομέρεια... "Υπάρχουν βούλες άπάνω στό χαρτί. Μά ίσως νά γινουν και στό τυπογραφείο... "Η μιá άπ' αυτές πάντως είνε από κρέμα με καφέ... Για νά κόψουν τέλος τό έπάνω μέρος του χαρτιού, δέν χρησιμοποίησαν μαχαίρι, μα ένα πράγμα στρογγυλό, ένα κουτάλι έξαφνα.

— Με άλλα λόγια ή έπιστολή γράφηκε χθές τό πρωί, στό μπαρ του «Καφέ-Κουπόλ» από κάποιον πού έτρωγε κρέμα με καφέ και πού μιλάει εύχερως πολλές γλώσσες...

Κι' ό Μαιγκρέ, άφου είπε τά λόγια αυτά, σηκώθηκε κι' έδωσε τό χέρι του στό Μόερς, ψιθυρίζοντας.

— Εύχαριστώ, νεαρέ μου... Δόσε μου τώρα και τό γράμμα...

Και, άφου πήρε τά γράμμα, βγήκε έξω...

Τό Παρίσι είχε ξαναπάρει την πένθιμη όψι του των βροχερών ήμερών του 'Οκτωβρίου. "Ενα φώς

χλωμό έπεφτε από τόν ουρανό πού ήταν όμοιος με άκάθαρο ντιβάνι... Στά πεζοδρομία δέν είχαν στεγνώσει ακόμα τά νερά της νυχτερινής βροχής.

Και οι διαβάτες ακόμα είχαν τό κατσουφιασμένο ύφος των ανθρώπων πού δέν συνήθισαν ακόμα στον χειμώνα...

Καθ' όλη τή διάρκεια της νύχτας, τό τηλεγραφείο δέν έκανε άλλη δουλειά παρά νά διαβιβάζη διαταγές της Γενικής Διευθύνσεως της Άστυνομίας σε όλες τίς άστυνομικές άρχές της σ' όλης γιά τή σύλληψη του δραπετού — πραγματικά δραπετού πειά — 'Ιωσήφ 'Ερτέν.

"Η αναζήτησις στό Παρίσι πρό πάντων και στα περιχώρα του ή άναζητήσις εξακολουθούσαν δυναμικές και συνεχείς. "Ολοι οι άστυνομικοί ησαν άναστατωμένοι. "Ολοι, άποκλειστική τους ερέψη είχαν πως νά συλλάβουν τόν 'Ερτέν κι' έκαναν ό,τι μπορούσαν για νά τό πετύχουν αυτό.

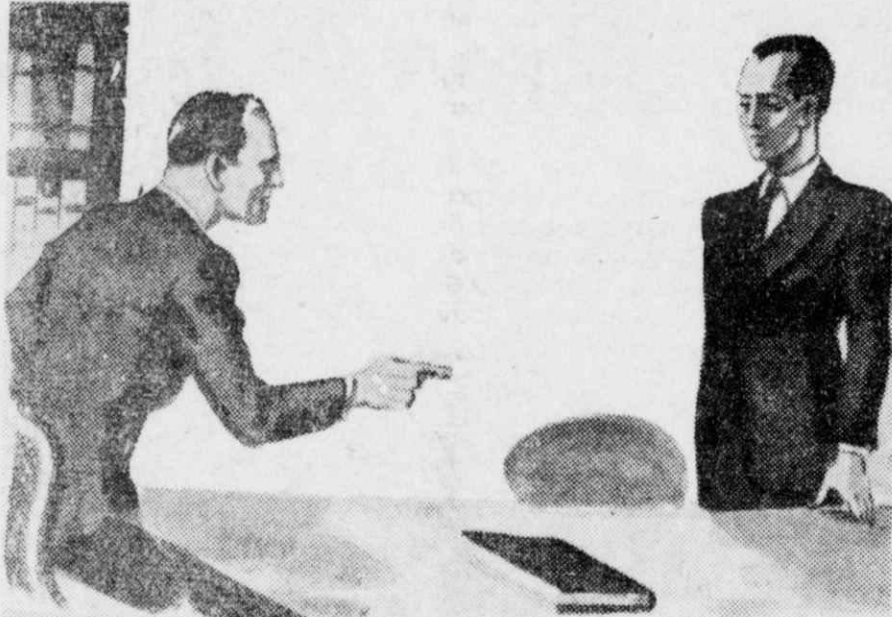
Και μόνο ό περισσότερο ενδιαφερόμενος, ό άστυνόμος Μαιγκρέ, δέν συμμετείνε στό άνθρωποκυνηγητό αυτό.

Ο Μαιγκρέ, εκείνο τό πρωί, είχε βγή έξω και περπατούσε, γιατί έννοιωθε την ανάγκη νά περπατήση, νά νοιώση τόν εαυτό του μόνο κι' άδιάφορο άνάμεσα στό πλήθος πού κυκλοφορούσε όλόγυρά τους.

Κι' όσο περπατούσε έτσι, έχανε τό σαστισμένο ύφος του, ύφος μαθητού πού δέν ξέρει τό μάθημά του, πού είχε πριν από μιá ώρα μπροστά στον άνακριτή Κομελιώ.

Τά χαρακτηριστικά του έπαιρναν μιá σκληρή έκφρασι. Κ' ή πίππα του δέν έβγαινε ούτε μιá στιγμή από τό στόμα του.

(Άκολουθεί)

— Μά επί τέλους δέν λέτε τίποτε ;